

Thuishaven

*Voor Marianne en Ky,
met liefde, hoop en bewondering.*

D E E L 1

Thuishaven

Schoonheid excuseert
zelf haar bestaan.

—EMERSON

1

De vochtige, bijtende wind verkleumde je tot op het bot. Sneeuw van een sneeuwstorm eerder in de week lag in onregelmatige hoopjes langs de weg. De lucht was bitterblauw. Streng ogende bomen met kale, zwarte takken stonden in het door de winter gebruinde gras en schudden hun ledematen als vuisten tegen de kou.

Zo was maart in Maine.

Miranda zette de verwarming zo ver mogelijk open, programmeerde haar cd-speler op *La Bohème* van Puccini en reed met de muziek keihard aan.

Ze ging naar huis. Nadat ze tien dagen lang op tournee was geweest om gastcolleges te geven en van een hotel naar een universiteitscampus, naar een vliegveld en weer naar een hotel was gereisd, was ze er hard aan toe om weer thuis te zijn.

Haar opluchting kon iets te maken hebben met het feit dat ze een hekel had aan het geven van colleges en zich elke keer hondsberoerd voelde als ze tegenover die rijen enthousiaste gezichten stond. Verlegenheid en podiumvrees mochten haar plicht echter niet in de weg staan.

Ze was doctor Miranda Jones, uit Jones Point, en dat mocht ze nooit vergeten.

De stad was gesticht door de eerste Charles Jones die zich had onderscheiden in de Nieuwe Wereld. Miranda wist dat er van de familie Jones werd verwacht dat ze zich bleven onderscheiden en hun vooraanstaande positie op de Point zouden handhaven, hun bijdragen zouden leveren aan de maatschappij en zich zouden gedragen zoals de Joneses van Jones Point in Maine geacht werden dat te doen.

Vol enthousiasme omdat ze de afstand tussen haar en het vliegveld steeds verder vergrootte, draaide ze de kustweg op en trapte het gaspedaal ver in. Hardrijden was een van haar kleine genoegens. Ze hield ervan zich snel voort te bewegen, van hier naar daar te gaan met een minimum aan drukte en tijd. Een vrouw die op haar blote voeten een kleine een meter drieëntachtig lang was en de kleur haar had van een Tonka-speelgoedbrandweerwagen bleef zelden onopgemerkt, ook als ze de leiding niet in handen had.

En als ze zich bewoog met de precisie en doelbewustheid van een hittezoekend projectiel, was er niemand die haar tegen kon houden.

Ze had een stem die een man die smoorverliefd op haar was geweest had vergeleken met in schuurpapier gewikkeld fluweel. Wat zij als een strek van het lot beschouwde, compenseerde ze door een kwieke, bondige spreektrant die vaak bijna kortaf was te cultiveren.

Ze boekte er echter wel succes mee.

Haar lichaam had het strijdlustige van een Keltisch volk, maar haar gezicht was zuiver New England. Smal en koel, met een lange, rechte neus, een ietwat puntige kin en sterk uitstekende jukbeenderen. Haar mond was breed en stond vaak strak. Haar ogen waren even blauw als de hemel op een zomerdag en stonden meestal ernstig.

Maar nu ze zichzelf amuseerde met de lange, kronkelende weg langs de rotsen die met een kanten laagje sneeuw waren bedekt, glimlachten haar mond en haar ogen. De zee was ruw en staalgrijs. Ze hield van haar stemmingen – haar vermogen gerust te stellen of op te winden. Terwijl de weg zich als een gekromde vinger boog, hoorde ze het water tegen de rotsen denderen en zich dan als een vuist terugtrekken om opnieuw toe te slaan.

Een schraal zonnetje glinsterde op de sneeuw waarvan de wind af en toe wat de lucht in blies, over de weg heen. Aan de kant van de baai waren de kale bomen gebogen als oude mannetjes, scheefgegroeid na jaren en jaren door slecht weer te zijn geteisterd. Toen ze als jong meisje nog over een grote verbeeldingskracht beschikte, had ze zich voorgesteld dat de bomen elkaar mompelend beklagden terwijl ze ineenkrompen tegen de wind.

Hoewel ze meende die verbeeldingskracht niet langer te hebben, vond ze het nog altijd fijn naar die verwrongen en knoestige bomen te kijken, die als oude soldaten op het klif op een rij stonden.

De weg ging omhoog toen de strook land smaller werd en het water er aan beide kanten steeds dichterbij kwam. Zee en geluid, beide humeurig, vaak somber, knabbelden met een eeuwigdurende honger aan de kusten. De bochtige landtong werd steeds hoger. Op het hoogste punt, dat werd opgesierd door het oude Victori-aanse huis met uitzicht over land en zee, leek het een door reuma gekromde knokkel. Daar voorbij zag je onder aan de rotsen de witte speer van de vuurtoren die de kust bewaakte.

Als kind was het huis voor haar een heerlijk toevluchtsoord geweest vanwege de vrouw die er woonde. Amelia Jones had de Jones-traditie aan haar laars gelapt, ervoor gekozen te wonen zoals zij dat wenste en te zeggen wat ze dacht. Verder had ze altijd een plaats in haar hart gehad voor haar twee kleinkinderen.

Miranda had haar aanbeden. Het enige echte verdriet dat ze ooit had gekend was toen Amelia acht winters geleden in haar slaap was overleden, zonder drukte of waarschuwing.

Ze had het huis, de solide aandelenportefeuille die ze door de jaren heen had opgebouwd, en haar kunstverzameling vermaakt aan Miranda en haar broer. Haar zoon, Miranda's vader, had ze de wens nagelaten dat hij voordat ze elkaar weer zouden ontmoeten half de man zou zijn geworden waarop ze had gehoopt. Haar schoondochter had een parelketting van haar gekregen, omdat ze niets anders kon bedenken waaraan Elizabeth ooit volledig haar goedkeuring had gehecht.

Dat was zo typerend voor haar geweest, dacht Miranda nu. Die kernachtige commentaartjes in het testament. Ze was jarenlang in haar eentje in het grote stenen huis blijven wonen omdat ze haar man meer dan tien jaar had overleefd.

Miranda dacht aan haar grootmoeder terwijl ze het eind van de kustweg bereikte en de lange, kronkelende oprijlaan opdraaide.

Het huis aan het eind daarvan had eeuwen en stormen overleefd, de genadeloze winterkoude en de schokkende, plotselinge zomerhitte. Nu was het een lichte vorm van verwaarlozing aan het overleven, dacht Miranda een tikkeltje schuldbewust.

Zij noch Andrew leek de tijd te kunnen vinden om schilders in de arm te nemen of het gazon te laten verzorgen. Het huis dat in haar kinderjaren een bezienswaardigheid was geweest, was nu aan het verzakken en vertoonde luttelkens. Toch vond ze het nog steeds mooi, zoiets als een oude vrouw die niet bang is zich naar haar leeftijd te gedragen. Het oogde recht, hoekig en soldatesk, de grijze stenen waren waardig en de gevelspitsen en torens gedistingeerd.

Aan de kant van de baai bevond zich een charmante, tot de verbeelding sprekende pergola. Blauweregen groeide langs de zijkan-ten ervan en bedekte het dak in de lente met bloesem. Miranda was altijd van plan de tijd te nemen om op een van de marmeren ban-ken onder dat welriekende baldakijn te gaan zitten en te genieten van de geuren, de schaduw en de stilte. Maar op de een of andere manier moest de lente telkens wijken voor de zomer en de zomer voor de herfst en herinnerde ze zich haar vaste voornemen pas als het winter was en de dikke takken kaal waren.

Misschien moesten een paar planken van de brede veranda aan de voorkant worden vervangen. De sierlijsten en de luiken – eens blauw, maar nu grijs – moesten in elk geval worden afgekrabd en geverfd. De blauweregen bij de pergola moest waarschijnlijk worden gesnoeid of gevoed, of wat je er dan ook werd geacht mee te doen.

Dat zou ze ook doen. Vroeg of laat.

Maar de ramen glinsterden en de woeste gezichten van de wa-terspuwers – gehurkt op de dakranden – grijnsden. Lange veran-da's en smalle balkons boden naar alle kanten uitzicht. Uit de schoorstenen zou rook komen als iemand er de tijd voor nam een haard aan te steken. Grootse eiken staken ver de lucht in en een aantal dicht bij elkaar staande pijnbomen brak de noordenwind.

Zij en haar broer deelden dit huis op een best prettige manier. In elk geval tot Andrew een gewoontedrinker was geworden. Daar zou ze echter niet over nadenken. Ze genoot ervan hem dicht bij haar in de buurt hebben. Ze vond hem aardig en ze hield ook van hem, waardoor het een genoegen was met hem samen te werken en samen te wonen.

De wind blies haar het haar in de ogen zodra ze uit de auto stap-

te. Ze veegde het geërgerd naar achteren en boog zich weer de auto in om haar laptop en aktetas te pakken. Ze sloeg de riem over haar schouder terwijl ze de laatste noten van Puccini neuriede. Toen liep ze naar de kofferbak en maakte die open.

Haar haar werd opnieuw in haar gezicht geblazen en ze blies geïrriteerd haar adem uit. De zucht bleef in haar keel steken en ze snakte naar adem toen haar hoofd keihard aan haar haren naar achteren werd getrokken. Ze zag witte sterretjes door de pijn en de schrik. De punt van een mes drukte koud en scherp tegen de kloppende ader in haar keel.

Angst krijste in haar hoofd, een oerkreet die vanuit haar ingewanden omhoogschoot naar haar keel. Maar voordat ze die kon slaken, werd ze omgedraaid en hard tegen de auto geduwd. Door de pijn in haar heup kon ze niet scherp meer zien en wankelde ze op haar benen. Opnieuw werd ze aan haar haren getrokken, waardoor haar hoofd als een kop van een pop naar achteren schoot.

Zijn gezicht was afschuwelijk. Ziekelijk bleek en vol littekens, de gelaatstrekken onscherp. Het duurde een aantal seconden voordat ze, met een van angst kurkdroge mond, in staat was te zien dat het een masker was: rubber en verf, vervormd.

Ze verzette zich niet, was daar ook niet toe in staat. Er was niets wat ze meer vreesde dan het mes met zijn dodelijke punt en het gladde, moordende lemmet. Die punt werd tegen het zachte plekje onder haar kaak gedrukt, zodat elke verstikte ademhaling haar ontzettend veel pijn en angst bezorgde.

Hij was groot. Een meter drieënnegentig à vijfennegentig, zag ze terwijl ze haar uiterste best deed aandacht aan details te besteden en haar hart in haar keel klopte, op de plaats waar het mes ertegenaan drukte. Hij woog zo'n honderddertig kilo, had brede schouders en een korte nek.

O, mijn god.

Bruine ogen, modderig bruin. Dat was alles wat ze kon zien door de spleten in zijn angstaanjagende rubberen masker. Die ogen waren plat als die van een haai en er lag een even nietszeggende blik in terwijl hij de punt van het mes draaide, daarmee over haar keel streek en de huid opensneed.

De wond brandde terwijl een straaltje bloed op de kraag van haar jas drupte.

‘Alsjeblieft.’ Het woord borrelde omhoog en ze duwde instinctief tegen de pols van de hand met het mes. Elke rationele gedachte veranderde in ijskoude angst toen hij de punt gebruikte om haar hoofd omhoog te brengen, waardoor haar keel uiterst kwetsbaar werd.

Ze kreeg een beeld voor ogen van het mes dat één keer, snel en geluidloos, werd uitgehaald om de halsslagader door te snijden, en van een stroom heet bloed. In dat geval zou ze staande sterven, afgeslacht als een lam.

‘Doe dit alsjeblieft niet. Ik heb driehonderdvijftig dollar in constanten bij me.’ Laat het hem in vredesnaam om geld te doen zijn, dacht ze buiten zinnen. Laat het alleen om geld gaan. Als hij haar wilde verkrachten, hoopte ze dat ze de moed zou hebben om te vechten, ook al wist ze dat ze niet zou kunnen winnen.

Indien hij bloed wilde zien vloeien, kon ze alleen maar hopen dat het snel voorbij zou zijn.

‘Ik zal je het geld geven,’ begon ze. Geschrokken hield ze haar adem in toen hij haar als een hoopje vodden op de grond smeed.

Ze viel hard op haar handen en knieën op het grind van de oprijlaan en voelde de kleine, gemene sneetjes in haar handpalmen branden. Ze kon zichzelf horen jammeren, haatte de hulpeloze, verdovende angst die het haar onmogelijk maakte meer te doen dan hem glazig aan te staren.

Naar het mes te staren dat glinsterde in het iele zonlicht. Zelfs terwijl alles in haar schreeuwde dat ze het op een rennen moest zetten en moest vechten, kromp ze ineem, als verlamd.

Hij pakte haar handtas en haar aktetas en draaide het mes zo dat de zon in haar ogen flitste. Toen bukte hij zich en ramde de punt in de achterband. Zodra hij het mes weer had losgetrokken en een stap haar kant op zette, begon ze naar het huis te kruipen.

Ze verwachtte dat hij opnieuw in de aanval zou gaan, aan haar kleren zou trekken, het mes in haar rug zou steken met dezelfde nonchalante kracht waarmee hij de band lek had gestoken, maar ze kroop verder over het borstelige wintergras.

Toen ze de trap naar de veranda had bereikt, keek ze om met

ogen die in haar kassen draaiden en borrelden er gekwelde geluidjes over haar lippen.

Ze zag dat ze alleen was.

Terwijl ze zich die trap op sleepte, ademde ze zo oppervlakkig en moeizaam dat haar keel er pijn van deed en haar longen in brand leken te staan. Ze moest naar binnen zien te komen, weg zien te komen. De deur op slot doen. Voordat hij terugkwam. Voordat hij terugkwam en dat mes in haar stak.

Haar hand gleed van de deurknop af, een keer, twee keer. Toen slaagde ze erin haar vingers eromheen te klemmen. Op slot. Natuurlijk zat hij op slot. Er was niemand thuis. Er was hier niemand om haar te helpen.

Even bleef ze daar domweg ineengedoken zitten, voor de deur, rillend door de shock en de wind die de heuvel geselde.

In beweging komen, beval ze zichzelf. Je moet weer in beweging komen. Pak de sleutel, ga naar binnen en bel de politie.

Haar ogen schoten van links naar rechts, als die van een op wolven verdacht konijn, en ze begon te klappertanden. Aan de deurknop hees ze zich overeind. Haar benen dreigden het te begeven en haar linker knie deed behoorlijk veel pijn, maar waggelend als een beschonkene schoot ze de veranda af, koortsachtig op zoek naar haar tas voordat ze zich herinnerde dat hij die had meegenomen.

Ze kraamde woorden, gebeden, vloeken en smeebeden uit terwijl ze het autoportier openrukte en in het handschoenenkastje zocht. Terwijl haar vingers zich om de reservesleutels klemden, draaide ze zich bliksemsnel om en toen ze een geluid hoorde, stak ze haar handen omhoog om zich te verdedigen.

Het was niets anders dan de wind die door de kale, zwarte boomtakken, de doornige stokken van de klimrozen en over het borstelige gras blies.

Met piepende adem hinkte ze terug naar het huis, ze probeerde de sleutel zo snel mogelijk in het slot te wurmen en begon bijna te krijsen van opluchting toen haar dat lukte.

Ze wankelde naar binnen, smeede de deur dicht en deed hem op slot. Toen ze haar rug tegen dat massieve hout gedrukt hield, gleden de sleutels uit haar vingers en kletterden met muzikaal geraas op de grond. De hele wereld leek grijs te worden, dus deed ze haar

ogen dicht. Alles voelde aan als verdoofd, zowel haar geest als haar lichaam. Ze moest de volgende stap zetten, actie ondernemen, hier het hoofd aan bieden. Ze kon echter niet bedenken wat ze eerst moest doen.

Het bloed gonsde in haar oren en in een lange, vette golf kwam braaksel omhoog. Ze klemde haar kaken op elkaar, zette een stap en nog een terwijl de hal zacht naar links en naar rechts leek over te hellen.

Ze was bijna bij de voet van de trap toen ze besepte dat het gegons afkomstig was van de telefoon. Automatisch en nog steeds half verdoofd liep ze de salon in waar alles zo normaal en vertrouwd was, en nam op.

‘Hallo?’ Haar stem leek opeens van ver weg te komen, hol als een enkele slag op een houten trommel. Lichtelijk zwaaiend op haar benen staarde ze naar het patroon dat het door de ramen vallende zonlicht op de brede planken van de hardhouten vloer maakte. ‘Ja. Ja, ik begrijp het. Ik zal er zijn. Ik moet...’ Wat? Miranda schudde haar hoofd om dat weer helder te krijgen en deed haar best zich te herinneren wat ze moest zeggen. ‘Ik moet eerst een paar... dingen regelen. Nee, ik vertrek zodra dat kan.’

Toen werd ze hysterisch, al was ze te verdoofd om dat gevoel als zodanig te herkennen. ‘Ik heb al gepakt,’ zei ze, en ze lachte.

Ze lachte nog steeds toen ze de hoorn op de haak legde. Ze bleef lachen terwijl ze zich slap in een stoel liet zakken en toen ze zich tot een balletje opkrulde, was ze zich er niet van bewust dat het lachen in snikken was overgegaan.

Ze hield haar handen stevig om een kop hete thee, maar nam er geen slok van. Ze wist dat de kop zou trillen. Het was echter troostend hem vast te houden en de hitte ervan in haar koude vingers te voelen. Het werkte ook verzachtend voor haar geschaafde handpalmen.

Ze was duidelijk geweest – het was absoluut noodzakelijk duidelijk, helder en precies te zijn als je een misdrijf bij de politie aangaf.

Zodra ze weer tot nadenken in staat was, had ze de juiste telefoontjes gepleegd en gesproken met de agenten die naar het huis

toe waren gekomen. Maar nu ze dat achter de rug had en weer alleen was, leek ze geen enkele gedachte langer dan tien seconden te kunnen vasthouden.

‘Miranda!’ De schreeuw werd gevolgd door de keiharde knal waarmee de voordeur werd dichtgesmeten. Andrew rende naar binnen en keek even dodelijk geschrokken naar het gezicht van zijn zuster. ‘O, jesus!’ Hij liep snel naar haar toe, ging aan haar voeten op zijn hurken zitten en begon met zijn lange vingers over haar bleke wangen te strijken. ‘O, schatje.’

‘Met mij is alles in orde. Alleen een paar blauwe plekken en schrammen.’ Maar de zelfbeheersing die ze weer had kunnen opbouwen, wankelde. ‘Ik was voornamelijk bang. Gewond ben ik nauwelijks.’

Hij zag de scheuren bij de knieën van haar broek, het opgedroogde bloed op de wol. ‘De klootzak.’ In zijn ogen, die iets minder felblauw waren dan die van zijn zus, verscheen opeens een donkere blik van afschuw. ‘Heeft hij...’ Hij liet zijn handen zakken, zodat ze samen de porseleinen kop vasthielden. ‘Heeft hij je verkracht?’

‘Nee, nee. Godzijdank niet, nee. Hij heeft alleen mijn tassen gestolen. Hij wilde niets anders dan geld hebben. Het spijt me dat ik jou door de politie heb laten bellen. Dat had ik zelf moeten doen.’

‘Dat hindert niet. Maak je daar geen zorgen over.’ Hij omklemde haar handen iets steviger, maar liet ze snel los toen ze ineenkromp. ‘O, schatje.’ Hij nam de kop van haar over, zette hem weg en draaide toen haar geschaafde palmen naar boven. ‘Wat rot voor je. Kom mee. Ik zal je naar het ziekenhuis brengen.’

‘Dat is nergens voor nodig. Ik heb alleen builen en schrammen, zoals ik al heb gezegd.’ Ze haalde een keer diep adem en merkte dat het gemakkelijker ging nu hij er was.

Hij kon haar razend maken en hij had haar teleurgesteld, maar in haar hele leven was hij de enige die er altijd voor haar was geweest.

Hij pakte de theekop en drukte die weer in haar handen. ‘Neem een paar slokjes,’ beval hij voordat hij ging staan om al ijsberend iets van zijn angst en woede af te reageren.